

wana wiisi: „mapean”! ei wõi ma maha jätta.

Saewas! kudas see aeg läheb! Mina pean ruttuste „Eiwaauku” juure minema. Sääl, sääl sõd! on veel járele jáanud kontid ja hapukapsad.

Säält läksin siis nõbu Jaani juure, kes fogukonna nõuumees ja waeste isa oli.

Aga palutud raha eest andis ta mulle ühe roosikrantsi ja wandus, armsamine taeru peale mõtelda, kui maapäälse varanduse pääle.

Teise homiku reisisin linna, nõbu valitseja-nõuuni kuu juure.

Kui sõbralikult ta mind teretas, kui õrdaoste ta mind maha ištuma sundis! Õdesti, mina arvasin seda raha juba minu taaskus olewad. Kui ma sellest tååkima hakasin, kõlas esite kõha, siis kuulsin teda útlewad: „Ja Mihkli ehk wiina kuu sees oleksin sulle tuhande rõõmuga seda tühjapaljast andnud, aga nüid — — — paraku, — paraku!” Mina tahtsin selle peale jálle wålja tulla. Tema aga sundis mind, enne üht napsi wõtma.

„Kõigewágewam! Kelle juure nüid minema pean?” Mul oli juba mõttes oma elu ohverdada, kui „Lupak” muul meeles tuli. Muidu oli tema nimi Robert Born, aga kõik nõbud ja tädid ei nimetanud teda mitte teistviisi kui „Lupak”, seest et ta mitte tööd ei tahtnud teha.

Ta oli peenikeste kasuga, waltja-lopis juuksteega, ja sinise silmadesega, üks õige kena ja armas poiss. Ta waatas ikka pilvede járele ja lobises näeruvärt asju. Tema isa, toluperemees Rein, tegi nõnda nagu oleks tal oma poea pärast hábi olnud, ja saatis teda linna.

Nüid, kui mina „Lupaka” ette astusin ja oma häda talle kaebasin — — — „Isand ja Jumal! Mina kortsin et tema südame murrab, nii kibedalt nuttis ta minuga ühes.

Aidata ta mind ka mitte ei wõdinud.

„Oöh, kui mina juba täiehåâline oletse!” hüüdis ta mittu fordka.